

Předběžné otázky

- 1 Je třeba vykládat čl. 20 odst. 2 písm. a) Smlouvy o fungování Evropské unie ve spojení s čl. 47 odst. 2 Listiny základních práv, zásady zákazu diskriminace a rovnocennosti procesních opatření ve vnitrostátním soudním řízení, jakož i čl. 1 [odst. 1] písm. a) nařízení (ES) č. 1206/2001 ⁽¹⁾ o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských nebo obchodních věcech tak, že stanoví-li vnitrostátní právo soudu, kterému byla věc předložena, že si tento soud musí vyžádat úřední informaci o adrese žalovaného v jeho vlastním státě a je-li zjištěno, že se tento žalovaný nachází v jiném členském státě Evropské unie, je tento vnitrostátní soud, kterému byla věc předložena, povinen vyžádat si informaci o adrese žalovaného u příslušných orgánů jeho státu pobytu?
- 2 Je třeba vykládat čl. 5 odst. 1 nařízení (EU) č. 1215/2012 ⁽²⁾ ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ve spojení se zásadou, že vnitrostátní soud musí zaručit procesní práva k účinné ochraně práv, která vyplývají z unijního práva, tak, že je vnitrostátní soud povinen při zjišťování obvyklého pobytu dlužníka, což je podle vnitrostátního práva stanoveno jako podmínka k provedení jednostranného formálního řízení bez dokazování, jakým je i řízení o platebním rozkazu, vyložit každé důvodné podezření, že dlužník má svůj obvyklý pobyt v jiném členském státě Evropské unie, jako nedostatek právního základu pro vydání platebního rozkazu, resp. – jako právní základ pro to, že platební rozkaz nenabyl právní moci?
- 3 Je třeba vykládat čl. 5 odst. 1 nařízení (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ve spojení se zásadou, že vnitrostátní soud musí zaručit procesní práva k účinné ochraně práv, která vyplývají z unijního práva, tak, že ukládá povinnost vnitrostátnímu soudu, který po vydání platebního rozkazu proti určitému dlužníku zjistil, že tento dlužník pravděpodobně nemá žádný obvyklý pobyt ve státě, v němž má soud sídlo, a za podmínky, že toto představuje podle vnitrostátního práva překážku pro vydání platebního rozkazu proti takovému dlužníku, vydaný platební rozkaz zrušit, přestože v tomto směru neexistuje žádné výslovné zákonné ustanovení?
- 4 V případě záporné odpovědi na třetí otázku, je třeba ustanovení, která jsou v ní uvedena, vykládat tak, že vnitrostátnímu soudu ukládají povinnost zrušit vydaný platební rozkaz, pokud provedl ověřování a s jistotou zjistil, že dlužník nemá obvyklý pobyt ve státě soudu, kterému byla věc předložena?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2001, L 174, s. 1.

⁽²⁾ Úř. věst. 2012, L 351, s. 1.

Žaloba podaná dne 1. června 2020 – Evropská komise v. Italská republika

(Věc C-227/20)

(2020/C 255/16)

Jednací jazyk: italština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: R. Tricot, G. Gattinara, zmocněnci)

Žalovaná: Italská republika

Návrhová žádání žalobkyně

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- 1) určil, že Italská republika tím, že nepřijala pravidla týkající se sankcí za porušení článků 4 a 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 511/2014 ze dne 16. dubna 2014 o opatřeních pro dodržování pravidel, která vyplývají z Nagojského protokolu o přístupu ke genetickým zdrojům a spravedlivém a rovnocenném sdílení přínosů plynoucích z jejich využívání, ze strany uživatelů v Unii ⁽¹⁾, nepřijala veškerá opatření nezbytná k zajištění toho, aby taková pravidla byla uplatněna a aby stanovené sankce byly účinné, přiměřené a odrazující, a tím, že Komisi neoznámila uvedená pravidla týkající se sankcí do dne 11. června 2015, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 11 nařízení č. 511/2014;
- 2) uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Komise uvádí, že opatření obsahující sankce za porušení článků 4 a 7 nařízení č. 511/2014 Italská republika ještě nepřijala, a to i přes skutečnost, že jednak uvedená opatření měla být stanovena v právních rádech členských států již od 11. června 2014, a jednak v návaznosti na ně měly členské státy rovněž přijmout „veškerá opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování“, jak uvádí poslední věta čl. 11 odst. 1 nařízení č. 511/2014.

Kromě toho porušení článku 11 takového nařízení se týká rovněž toho, že Italská republika neoznámila opatření týkající se sankcí. V tomto smyslu příslušela podle posledního odstavce článku 11 nařízení č. 511/2014 Italské republice povinnost oznámit Komisi pravidla „uvedená v odstavci 1“ tohoto ustanovení, a sice „pravidla týkající se sankcí za porušení článků 4 a 7“ do dne 11. června 2015.

(¹) Úř. věst. 2014, L 150, s. 59.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Augstākā tiesa (Senāts) (Lotyšsko) dne 3. června 2020 – AAS „BTA Baltic Insurance Company“ v. Valsts ieņēmumu dienests

(Věc C-230/20)

(2020/C 255/17)

Jednací jazyk: lotyština

Předkládající soud

Augstākā tiesa (Senāts)

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: AAS „BTA Baltic Insurance Company“

Odpůrce: Valsts ieņēmumu dienests

Předběžné otázky

- 1) Má být ručitel, na kterého odkazuje článek 195 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 (¹) ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství – ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 (²) ze dne 16. listopadu 2000 – považován za dlužníka ve smyslu čl. 221 odst. 3 [tétoho nařízení] a uplatní se tedy na uvedeného ručitele lhůta stanovená v uvedeném čl. 221 odst. 3?
- 2) V případě záporné odpovědi na první otázku, může být ručitel v souladu s čl. 232 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení považován za osobu, proti které směřuje výkon rozhodnutí nebo exekuce pohledávky, nebo za osobu dotčenou exekucí, na kterou se tudíž vztahují právní předpisy členského státu v oblasti exekucí, včetně pravidel týkajících se lhůt?
- 3) V případě, že podle platných unijních předpisů není ručitel považován za dlužníka ve smyslu čl. 221 odst. 3 nařízení, ani za osobu, proti které směřuje výkon rozhodnutí, nebo za osobu dotčenou exekucí, lze na ručitele uplatnit požadavek vyplývající ze zásady právní jistoty, podle něhož musí být dodržena přiměřená promlčecí lhůta?

(¹) Úř. věst. 1992, L 302, s. 1.

(²) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000, kterým se mění nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 311, 12.12.2000, s. 17).
